

ρει ἐν στενῷ κύκλῳ καὶ ἐν περιορισμένῃ τάξει, τοῦτο ὁ Μεισδονιὲς ἐποίει ἐν κλίμακι εὐρυτάτῃ. Ἀλλὰ μεθ' ὁποίας ἐπιμελείας, μεθ' ὁποίας στυλιδόδονος ἐν τῷ χρωματισμῷ! Οἱ πίνακες αὐτοῦ παρίστων σκηνὰς κοινὰς, ἀλλ' οὐδὲν ἐνεῖχον τὸ κοινὸν καὶ τετριμμένον. Ἐγίνωσκε νὰ μεταδίδῃ ποικτικὴν ζωὴν εἰς τὸ μᾶλλον καθημαζευμένον τῶν ἀντικειμένων.

Ὁ θάνατος ἐπελθὼν δὲν ἐπέτρεψε νὰ θαυμάσῃ τὴν τέχνην αὐτοῦ καὶ ἐν μεταγραφῇ· διότι ἡ Γαλλικὴ κυβέρνησις, ἀποφασίσασα νὰ κοσμήσῃ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Πανθέου, εἶχεν ἀναθέσθαι εἰς διαφόρους ζωγράφους τὸ ἔργον, τμημα δὲ αὐτοῦ καὶ εἰς τὸν Μεισδονιὲς, ὅστις ἤδη εἶχε γράψῃ τὸ σχέδιον καὶ ἐπιδειξέι αὐτὸ τῷ προέδρῳ τῆς δημοκρατίας καὶ ἄλλοις τῶν τὰ πρῶτα φερομένων, οἵπερ εὖρον εὐτὸ ἀντάξιον τοῦ κλεινοῦ καλλιτέχνου.

Σήψης Λιάπης

Ὁ Λιάπης τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα κατ' αὐτὰς φέρεται εἰς ὧν τὰ στόματα, ἐγεννήθη εἰς τὸ χωρίον Νίμπρο τῶν Σφακίων· εἶνε δὲ τριακοντούτης μόλις, ξανθός, μεμορφὴν ὀλίγον ἐπιμήκη καὶ σοβαράν. Εἶναι συγγενὴς τοῦ Νέστορος τῆς Κρήτης κωσταροῦ βολουδάκη. Ὁ Σήψης καταδικώμενος ὑπὸ τῆς ἐξουσίας καὶ τῶν ἀνδρῶν τῆς ἀντιπάλου οἰκογενείας τῶν Τζιμιντάνη, ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ ἐκ Κρήτης, ἀφ' οὗ ἐβυσσίσαν εἰς τὸν θεὸν τῆς ἐκδικήσεως τινὰς τῶν ἀντιπάλων τούτων, καὶ ἐγκατασταθεὶς εἰς Πειραιᾶ, εἰργάζετο ἡσύχως διαφλεγόμενος ὅμως πάντοτε ὑπὸ πατριωτισμοῦ.

Αἱ πέριξ ἐκτραγεῖσαι ἐν τῇ πατρίδι του ἀνωμοτασίαι ἔφερον αὐτὸν εἰς Κρήτην, ὅπου ἐπὶ πολλοὺς μῆνας μετ' ἀπιστεῦτον τόλμης πολλὰ διέπραξε. Κατόπιν, ἐνεργείαις τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἐπέστρεψεν ἐνταῦθα. Πρὸ δύο μνηνῶν περὶπου, βλέπων ὅτι ἡ κατάστασις τῆς πατρίδος του δὲν ἐδελτιώθη, ἐπλεύσε καὶ πάλιν εἰς Κρήτην καὶ ἤρχισε τὰς εὐτόλμους ἐπιθέσεις του, δούς τὸ σύνθημα ἀρματολικοῦ πολέμου.

Ὁ Ἀρτανιάν

Πιστεύομεν, ὅτι ὀλίγοι, ὅτι ἐλάχιστοι ὑπάρχουσιν εἰκόνας δυνάμεναι νὰ ἐλκύσῃ τοσοῦτον ἐνδιαφέρον, ὅσον ἡ εἰκὼν τοῦ περιφήμου σωματοφύλακος, τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν σήμερον. Εἶναι εἰκὼν ἀνθρώπου ἐξ ἀναγλύφου τοῦ μνημείου τοῦ μεγάλου Δουμᾶ, ἐκτελεσθέντος ὑπὸ τοῦ Γουσταύου Δωρῆ. Τοιοῦτοτρόπως ἡ εἰκὼν αὕτη φέρει ἀνάμνησιν τριῶν μεγάλων προσώπων τῆς ἐποχῆς, δι' ἐκαστὴν τῶν ὁποίων θαυμασμός καὶ ἀγάπη ἐγείρεται ἐν τῇ ψυχῇ παντὸς ἀγαπῶντος τὴν ἀνδρείαν, παντὸς σεβομένου τὴν εὐφυΐαν καὶ παντὸς θαυμάζοντος τὴν τέχνην. Ὁ Ἀρτανιάν, τοῦ ὁποίου ἡ καρδιά πάλλει ὡς καρδιά ἥρωος καὶ ὁ νοῦς ἐργάζεται ὡς νοῦς διπλωμάτου, ὁ Ἀρτανιάν ὁ ὁποῖος παλαίει νικηφόρος κατὰ τοῦ μεγάλου Ριδελιέ, ὅπως σώσῃ τὴν τιμὴν τῆς βασιλείας τῆς Γαλλίας, ὁ Ἀρτανιάν ὁ πτωχός, ὁ ὑπερήφανος, ὁ λε-

πτόκαρδος, ὁ φιλοσκόμων, ἀλλ' ἀγαθὸς Γασκῶνος παρίσταται ἐδῶ μετ' ὁ ξίφος γυμνόν, μετ' ὁ βλέμμα ὀξύ, πλήρης ζωῆς καὶ πλήρης πεποιθήσεως καθὼς ὅταν ἐξετίθετο εἰς τοὺς κινδύνους ὅπως ἀνυψώσῃ τὴν τιμὴν τῶν σωματοφύλακων τοῦ βασιλέως ἐναντίον τῶν σωματοφύλακων τῶν καρδιναλίων, ἢ καθὼς ὅταν ἐπάλασε πρὸς τὰς μηχανογραφίας τῆς μιλαίτης, τῆς ἀπίστου καὶ σατανικῆς συζύγου τοῦ ποικτικῆς Ἄθου τῆς ὁποίας ἡ γοιτεία ὥπλισε τὴν κατὰ τοῦ Βούκιγκ-καμ δολοφονικὴν χεῖρα τοῦ Φιλίππου. Δὲν γνωρίζομεν ἂν ἀπατώμεθα, ἀλλὰ πάντες ἠγαπήσαμεν τὸν Ἀρτανιάν δι' ἰδίας τινὲς ἀγάπης, τρόπον τινὰ ὡς συμπατριώτην μας. Ἀρεσκόμεθα νὰ φανταζώμεθα τὸν Ἀρτανιάν ὡς Ἀκαρνᾶνα. Ἀληθὲς ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ καὶ τῶν φίλων του τὰ εὐρίσκομεν ἐν τῷ χαρακτῆρι τοῦ Ἀκαρνάνος. Τὴν ὑπερηφάνειαν συνδυαζομένην μετὰ τῆς πενίας, τὴν γενναίότητα μετὰ τῆς ἀγαθότητος, τὸ φιλοσκόμων μετὰ τῆς ὑγιούς κρίσεως, ὅλην τὴν ἀνάμειξιν τῶν ποικίλων τούτων στοιχείων τὰ ὁποῖα ἀπληθάντισαν τὸν ἥρωα τοῦ Δουμᾶ, ἀνευρίσκομεν πλήρη ἐν τῷ χαρακτῆρι τοῦ Ἀκαρνάνος, ὁ ὁποῖος ὅμως ἐννοεῖται κύριος οἶδε πόσας γενεὰς θὰ διέλθῃ μέχρις οὗτο ἀνακαλύψῃ τὸν Δουμᾶν αὐτοῦ. Ὁ Ἀρτανιάν ὑπῆρξεν ἡ ψυχὴ τῶν τριῶν σωματοφύλακων, οἱ τρεῖς δὲ σωματοφύλακες ὑπῆρξαν τὸ τελειότερον δημιούργημα τῆς εὐφυΐας τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ. Ἐντεῦθεν καὶ τοῦ Ἀρτανιάν δύναται τις ν' ἀποδώσῃ τὸ κυριώτερον στοιχεῖον τῆς δόξης τοῦ Δουμᾶ, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀδουὶ ὁμιλοῦν πρὸ τοῦ μνημείου τοῦ Δουμᾶ λαμπρῶς παρέστησεν εἰπών: Τὸ μνημεῖον τοῦτο θὰ ἦτο εἰς χρυσὸν ὁλόκληρον ἂν ἔστω καὶ ὁλόλον μόνον κατέβαλλεν ἕκαστος τῶν θαυμαστῶν τοῦ συγγραφέως!

Καταρράκτης τοῦ Φελοῦ (Σενεγάλ)

Ἐκ τοῦ συγγράμματος «ἡ Χώρα τῶν Νέγρων» τοῦ διασώμου περιηγητοῦ Δ. Ραφφενέλ ἀποσπῶμεν τὰδε:

Ὁ καταρράκτης τοῦ Φελοῦ τὸν ὁποῖον διήλθομεν, πίπτει ἀπὸ ὕψους 40 μέτρων, ἔχει δὲ πλάτος 450—500 μέτρων. Ἡ πτώσις αὐτοῦ γίνεται σχεδὸν καθέτως. Ἐνῆαχοῦ προεξέχουσιν ὄγκοι τινὲς λίθινοι παριστῶντες χιλιάδας φανταστικῶν σχημάτων καὶ μορφῶν. Ἀλλὰ τοιαῦτα μορφὰ παρυσιάζονται τῷ θεατῇ γεγλυμμέναι τρόπον τινὰ καὶ ἀξιοὶ νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν αὐτοῦ, ὅτε μὲν παρίστανται ὡς μνηστοπολιτικοὶ ναοί, ὅτε δὲ ὡς Προμηθεῖς καὶ Λαοσκόδοντες καὶ ἄλλοτε ὡς ἱπποὶ καὶ ἄνθρωποι. Τὰ θαυμάσια ταῦτα τῆς φύσεως φάσματα ἔδωκαν λαθὴν εἰς τοὺς Νέγρους εἰς δεισιδαιμονίας καὶ εἰς ἀπειροὺς μύθους.

ΝΕΩΤΕΡΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Ἀπεβίωσεν ἐν Βιέννῃ ὁ ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων ἀρχιτεκτόνων τῆς Εὐρώπης Φρειδερίκος Σμιτ ἐν ἡλικίᾳ 56 ἐτῶν. Μεταξὺ τῶν ἔργων τοῦ Σμιτ ἀναφέρονται ὡς σπουδαιότερα ἡ ἀνακαίνισις τοῦ Ἀγίου Στεφάνου, τῆς μητροπόλεως τῆς Βιέννης, ἡ ἐπιτυχία τοῦ ὁποίου ἔδωκεν εἰς τὸν Σμιτ τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ «ἀρχιτέκτονος τῶν μητροπόλεων», τὸ νέον δημαρχεῖον τῆς Βιέννης καὶ ἄλλα τι μέγαρον ἀνεγέρθη διὰ τὴν αὐτοκράτορος ἐπὶ τῶν ἐρείπων τοῦ καέντος θεάτρου τὸ 1881. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐν τῇ τελευταίᾳ τούτῳ ἔργῳ ἐπιτυχίας ὁ Σμιτ ἀνυψώθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ βαρόνου. Ὁ Σμιτ ἠγάπα τὸν γοτθικὸν ρυθμὸν, εἰς τὸν ὅποιον ὅμως ἐπέφερε πολὺς τροποποιήσεις ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐμπνεύσεως.

— Ἐν τινὶ μικρῇ πόλει τῆς Γαλλίας παρὰ τὰ Πυρηνάια, καλουμένη Μαρτ-Τολοζάν, ἀνεκαλύφθησαν ἐσχάτως πολλὰ λείψανα καλῆς ἀρχαίας τέχνης. Μεταξὺ αὐτῶν διακρίνονται ὄργανα τῆς Ἀθηνᾶς, δυστυχῶς ἀκέφαλον, καὶ κορμός Ἡρακλέους καταβάλλοντος τὸν Ἑρμάνθειον κάπρον. Κατὰ τὴν αὐτὴν θέσιν πρὸ ἐτῶν, γενομένων πάλιν ἀνασκαφῶν, εἶχον ἀνακαλυφθῇ μεταξὺ ἄλλων καὶ μὲν λαμπρὰ κεφαλὴ Ἀριάδνης καὶ προτομή τις τοῦ Αὐγούστου. Τὰ ἔργα ταῦτα κατὰ τινα χριτικόν, ἀποδεικνύουσιν, ὅτι κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα περὶ τὸν Γ' μετὰ Χ. αἰῶνα εἶχεν ἀναπτύξῃ σπουδαίως ἡ γλυπτικὴ τέχνη.

— Νέον ἔργον τοῦ νορδιγοῦ δραματικοῦ συγγραφέως Ἰμπερ μετεφράσθη εἰς τὴν ἀγγλικήν. Τὸ νέον ἔργον καλούμενον «Ἐδδα Γάδλερ» πρόκειται νὰ παρασταθῇ ἐν Λονδῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου τοῦ διευθυνομένου ὑπὸ τῆς διασώμου ἡθοποιοῦ κυρίας Λάγκτρυ. Τὸ ἔργον τοῦτο διακρίνεται διὰ τὴν βαθύτητα αἰσθησῶν τῆς οἰκτρᾶς θέσεως, ἐν ἣ, κατὰ τοὺς χρόνους ἡμῶν, διατελεῖ ἡ γυνή.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Ὁ Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους ὡς παιδαγωγὸς ὑπὸ Ἀλ. Φιλαδέλφους. — Τὸ ἔργον τοῦτο δύναται τις νὰ θεωρήσῃ κατὰ τὴν τίτλον αὐτοῦ, ὡς παιδαγωγικόν, ἂν καὶ κατ' ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐνοίας τὸν ἐν αὐτῷ ἰδεῶν ἀποτελεῖ μᾶλλον βαθεῖαν ψυχολογικὴν μελέτην τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἀλλὰ βεβαίως ἀπροσδόκητον πλάνην θὰ ἔδοκίμαζον, ὅστις θὰ ἐπερίμενε νὰ εὕρῃ ἐν αὐτῷ ὁμοιότητά τινα πρὸς τὰ συγγράμματα τῶν σοφῶν παιδαγωγῶν μας ἢ τῶν σοφῶν φιλολόγων μας. Ὡς ἔδοκίμαζε τὸ αἶσθημα τοῦ φοβουμένου μήπως ἐναγκαλισθῇ λιπόσαρκον καὶ ρικινῇ γρατῆν ἐν ᾧ πρᾶγματι κλείεται εἰς τὰς ἀπαλὰς ἀγκάλας δροσερᾶς παρθένου. Ἀληθῶς τὸ σύγγραμμα τοῦτο περικλείει τόσας ἀκτίνες, ὅσαι θὰ ἤρουν, ὅπως φωτίσουν καὶ λαμπρύνουν πολλὰς κεφαλὰς σοφῶν, ἐν αἷς ἐρημία καὶ σκότος βασιλεύει. Ὁ συγγραφεὺς μετὰ δριμύτητος ἐκφράζεται κατὰ τῶν διδασκαλιῶν μας. Αἱ ὀλίγοι λέξεις, ὅσας ἐγράψαμεν ἀνωτέρω, δεικνύουσι τρανῶς, ὅτι συμμεριζόμεθα καθόλου τὸ αἶσθημα τῶν. Ἀληθῶς ἂν δὲν καταστραφῇ ἡ λεγομένη φιλοσοφικὴ σχολὴ μας, δὲν θὰ ἦναι δυνατόν νὰ δημιουργήσωμεν ἔθνος. Ὁ παιδαγωγὸς πρέπει νὰ ᾖ φιλόσοφος. Ἀλλὰ φιλόσοφος ἀνευ κρίσεως καὶ ἀνευ ἰδεῶν. εἶναι τι τέρας ἄγνωστον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς οἰκουμένης, ἐκτὸς τῆς ἱστορίας τῶν φρενοκομείων. Καὶ ἐν τούτοις παρ' ἡμῶν τοῦτο γίνεται. Ὅσαι κεφαλὰί εἶναι ξηρότεροι ἀχύρων καὶ ἀγονώτεροι λίθων, αὐταὶ αἱ κεφαλὰί (ἐκτὸς σπανιωτάτων καὶ λαμπρῶν ἐξαιρέσεων) αὐταὶ αἱ κεφαλὰί λαμβάνουσι διπλωμα φιλοσόφου καὶ εἰς αὐτὰς τὰς κεφαλὰς ἐμπιστεύεται ἡ Πολιτεία τὸ ἔργον τῆς διαπλάσεως τοῦ ἔθνους μας. Ἐντεῦθεν δὲν πρέπει ν' ἀπορῶμεν, ἂν τὸ ἔθνος πολλὰκις ἐκφράξῃ γνώμας παράφρονος καὶ ἂν ἔχασε τὸν μ. π. ο. ὅ. σ. ο. λ. α. καὶ δὲν ἤξευρε ποῦ εὐρίσκεται.